

2003. szeptember 26., péntek

Odakint vagyok. Alig pár lépésre a bejárati ajtótól, de már
kint vagyok a házból, és senki sincs velem. Mikor ma reg-
gel felébredtem, nem hittem volna, hogy ma lesz az a nap,
amikor megteszem. Nem éreztem magam jól, pontosab-
ban szólva nem is voltam jól. Vivienne telefonja adta meg
a végső lökést.

– Hidd el, soha nem fogsz készen állni – mondta. – Vágj
bele.

És igaza lett. Megtettem. Meg kellett tennem.

Végigmegyek a kövezett udvaron, a földúton meg a
murvás ösvényen. Csak a kézitáskámat viszem magam-
mal. Furán könnyűnek érzem magam. A fákat mintha
ragyogó gyapjúból kötötték volna: vörösekből, barnákból,
itt-ott zöldből. Ez nem a régi, jó megszokott világ, amiben
járkálni szoktam. Minden elevenebb, mintha az eddig ter-
mészetesnek vett környezet a figyelmemet követelné.

A kocsim az ösvény végén parkolt, a The Elmst a főúttól
elválasztó kapu előtt. Nem lenne szabad vezetnem.

– Ostobaság – söpörte le Vivienne egy cöccenéssel az
orvosi tanácsot. – Nincs is messze. Ha gondosan betartod
az összes hülye szabályt, bármit bátran megtehetsz.

Nem vagyok biztos magamban, mégis úgy érzem,
menni fog a vezetés. Egészen jól felépültem a műtét után.
Ez az orbáncfűnek is köszönhető, amit saját elhatározás-

ból szedek, vagy talán a szellem diadala az anyagon: erősnek kell lennem, tehát az vagyok.

Elfordítom a slusszkulcsot, és jobb lábammal keményen a gázpedálra lépek. A kocsi életre morran. Kikanyarodom az útra és figyelem, ahogy egyenletesen gyorsulok. Nulláról százra fél óra alatt – tréfált velem apám, amikor a Volvo még az övé és anyáé volt. Addig használom ezt a kocsit, míg darabokra nem hullik. Jobban emlékeztet a szüleimre, mint bármi más. Olyan érzés, mintha régi, hű családtag lenne, aki éppoly szeretettel őrzi apa és anya emlékét, mint én.

Letekerem az ablakot, kortyolok egyet az arcomba csapó friss levegőből, és úgy hiszem, sokkal több közlekedési dugóról szóló horrortörténetre lesz szükség, hogy az ember ne a szabadságra asszociáljon a kocsikról. Miközben a mezők és tanyák mellett kanyargó, majdnem üres úton robogok, erősebbnek érzem magam, mint amilyen vagyok. Kellemes illúzió.

Gondolataimat elterelem Florence-ről és a köztünk növekvő távolságról.

A vidéken megtett, nagyjából hat kilométer után az út, amin haladok a legközelebbi városka, Spilling főutcájára vált. A közepén piactér, mindkét oldalon zömök Erzsébet-kori épületek hosszú sora pasztellszínűre festett homlokzattal. Némelyikük mára bolt lett. A többiben, úgy képezem, vén sznobok laknak, bifokális szemüveges, unalmas alakok, akik vég nélkül Spilling történelmi örökségéről locsognak. Valószínűleg nem szép tőlem. Vivienne határozottan kikéri magának, hogy Spillingben él, bár ez a házához eső legközelebbi település. Ha megkérdezik, hol lakik, egyszerűen azt válaszolja, „The Elmsben”, mintha a háza jól ismert település lenne.

Miközben a lámpára várok, táskámban a Vivienne-től kapott útmutatót keresgélem. A kis körforgalomnál balra, aztán rögtön jobbra, és figyelni kell a kiírást. Tényleg meg is pillantom: Waterfront – tengerkék háttér előtt vastag, fehér, dőlt betűk. Bekanyarodom a kocsibejáróra, megke-rülöm a négyszögletes, kupolával ellátott épületet, és leparkolok a mögötte lévő hatalmas parkolóban.

Az előcsarnok liliomillatban úszik. Feltűnik, hogy a virágok magas, négyszögletes vázában állnak csaknem minden sima felületen. A szőnyeg – tengerészkek, rózsaszínű rózsákkal – drága, az a fajta, amelyik akkor sem lát-szik piszkosnak, ha tényleg az. Az emberek sporttáskákkal jönnek-mennek, néhányuk verejtékezik, néhányan éppen most zuhanyoztak.

A recepciónál tüskés hajú, segítőkész, szőke fiatal lány fogad. A kitűzőjén a Kerilee név áll. Örülök, hogy a Florence nevet választottam a lányomnak, valódi nevet, ami-nek története van, nem pedig olyat, amely úgy hangzik, mintha egy tizenöt éves popsztár marketingcsapata agyalta volna ki. Aggódtam, hogy David vagy Vivienne meg-vétőzza, de szerencsére mindkettőjüknek tetszett.

– A nevem Alice Fancourt – mondom. – Új tag vagyok.

Átadom az adataimat tartalmazó borítékot. Mulatsá-gos, hogy Kerileenek fogalma sincs, milyen jelentős szá-momra ez a nap. Találkozásunk egészen másképpen rö-gzül az agyunkban.

– Ó! Ön Vivienne menyé. Most született kisbabája! Pár hete, igaz?

– Úgy van.

A Waterfront-tagság Vivienne ajándéka, vagyis inkább jutalom, amiért unokát szültem neki. Azt hiszem, ezer

fontba is belekerül évente. Vivienne azon kevesek egyike, akik éppoly nagylelkűek, mint amilyen gazdagok.

– Hogy van Florence? – érdeklődik Kerilee. – Vivienne teljesen odavan tőle. Felix örül, hogy kishúga született, igaz?

Furcsa, hogy így beszélnek Florence-ről. Számomra mindig ő az első – az én első gyerekem, a legelső. De Davidnek ő a második gyereke.

Felixet jól ismerik a Waterfrontban. Csaknem annyi időt tölt itt, mint amennyit az iskolában, ifjúsági golfturnákra jár, úszásra és gyerekfoglalkozásokra, miközben Vivienne megosztja az idejét a tornaterem, a medence, a szépségszalón és a bár között. Úgy látszik, mindkettejüknek bejön a hely.

– Szóval már jól van? – érdeklődik Kerilee. – Vivienne mesélt a szülésről. Elég nehéz lehetett.

Kissé meghökkenek.

– Igen, tényleg rémes volt. De Florence hál' istennek jól van, és ez a lényeg. – Hirtelen rettenetesen hiányzik a lányom. Mit keresek egy egészségfarm recepcióján, ahelyett hogy gyönyörű kislánnyal lennék? – Ma hagytam el először a házat, amióta kijöttem a kórházból. Tényleg nagyon fura.

Rendes körülmények között nem osztom meg az érzéseimet vadidegenekkel, de mivel Kerilee ismeri Florence születésének körülményeit, úgy döntök, ezúttal kivételt tehetek.

– Akkor nagy nap ez a mai – cseveg Kerilee. – Vivienne azt mondta, lehet, hogy kicsit bizonytalan lesz.

– Igen? – Vivienne mindenre gondol.

– Igen. Azt mondta, vigyem a bárhoz, mielőtt bármibe kezdenénk, és kínáljam meg egy hatalmas koktéllal.

Felnevetek.

– Sajnos haza is kell vezetnem. Bár Vivienne...

– ...szerint minél spiccesebb az ember, annál óvatosabban vezet – fejezi be Kerilee a mondatot, és mindketten nevetünk.

– Akkor beírom a rendszerünkbe, jó? – Az előtte álló számítógéphez fordul, ujjai a klaviatúrán egyensúlyoznak.

– Alice Fancourt. Lakcím? The Elms, igaz? – Látszik, hogy el van ragadtatva. A legtöbb helybéli pontosan tudja Vivienne otthonának nevét, még ha nem is ismerik a tulajdonost. A The Elms a Blantyre család utolsó lakhelye volt, Spilling egyik hírneves családjáé, akik királyi rokonsággal is büszkélkedhettek, míg aztán az utolsó Blantyre is meghalt, és az 1940-es években Vivienne apja megvette a birtokot.

– Igen – felelem. – Jelen pillanatban a The Elms. – Magam elé képzelem a lakásomat a Streatham Hillen, ahol Daviddal kötött házasságomig éltem. A tárgyilagos szemlélő számára sötétnek és dobozszerűnek tűnhetett, de én szerettem. Otthonos kis kuckó volt, rejtkehely, ahol senki nem talált meg, különösen az egyre fenyegetőbb és akarok pácienseim nem. A szüleim halála után ez maradt az egyetlen hely, ahol úgy éreztem, önmagam lehetek, akár magányos és szomorú anélkül, hogy bárki megítélt volna emiatt. A lakásomban az lehettem, aki valójában voltam, sérült ember, miközben a külvilág ezt nem volt hajlandó tudomásul venni.

A The Elms túl nagy ahhoz, hogy kényelmes legyen. A Daviddal közös ágyunk a francia kastélyokban mutogatott, vörös zsinórral körbevett nyoszolyákra emlékeztet. Hatalmas. Négy ember is elférne benne, de soványból talán öt is. Vivienne isteni léptékűnek nevezi.

– A duplaágyak törpe egereknek valók – mondja. Florance-nek tágas, régi bútorokkal berendezett gyerekszobája van, ablak alatti kispaddal és kézzel faragott hintalóval, amely Vivienne-é volt kiskorában. Felix két szobát foglal el, és egy hosszú, keskeny játszószobát a padláson, ahol a játékait, könyveit és cuki mackóit tartja.

A ház legfelső emeletéről lélegzetelállító kilátás nyílik. Derült napokon egyik oldalról egészen Culver Ridge-ig ellátni, a másikról Silsford templomának tornyáig. A kert akkora, hogy különböző kertekre osztották, némelyiket vadon hagyták, egy-kettőt gondoznak. Valamennyi ideális arra, hogy meleg napokon az ember babakocsit tolva sétál-gasson benne.

David nem látja értelmét az elköltözésnek. Mikor szóba hozom, előadja, milyen keveset költhetnénk a házunkra.

– Tényleg fel akarsz adni mindent, amit a The Elms kínál egy kétszobás sorházi lakásért, aminek még kertje sincs? – kérdezi. – Most Spillingben dolgozol. Kényelmes anyával együtt élni. És nem akarsz hosszabban utazgatni, igaz?

Nem mondom senkinek, de a szomorúság ködként borul rám, amikor eszembe jut, hogy visszamegyek dolgozni. Most már másként látom a dolgokat, és nem tehetek úgy, mint ha nem így lenne.

– Hívom Rosst, a tagsági ügyekkel foglalkozó tanácsadónkat, hogy körbevezesse önt a létesítményben. – Kerilee hangja hoz vissza a jelenbe. – Aztán, ha kedve támad, úszhat, vagy használhatja a tornatermet...

A bensőm összerándul. Elképzelem, amint felszakadnak a varratok, és szétnyílik a még rózsaszínű heg.

– Ez még kissé korai lenne – mondom, az egyik kezemet a hasamra téve. – Még csak egy hete jöttem ki a kórházból.

De nagyon szívesen körülnézek, és talán megiszom egy koktélt.

Ross alacsony, festett szőke hajú dél-afrikai férfi, lába izmos és barnára sült. Megmutat egy nagyobb tornatermet, amelynek lakkozott fapadlóján a legkülönbélebb erőgépek sorakoznak. Az emberek lycra sportöltözékben futnak, sétálnak, bicikliznek, sőt eveznek a sima, fekete és ezüst szerkezeteken. Sokuk fülhallgatót visel, és a mennyezetről lógó tévéképernyők során bámulja a napközben sugárzott beszélgetős műsorokat, miközben a végtagjai a fémet és a gumit nyüvik. Kezdem érteni, miért néz ki ilyen jól Vivienne a korához képest.

Ross megmutatja a huszonöt méteres úszómedencét, és felhívja a figyelmemet a víz alatti világításra. A víz ragyogó, csillogó türkiz, mintha csak egy hatalmas, akvamarin ékkő folyékony formája lenne, amely mozgás közben elkapja és szétszórja a fényt. A medencét kőborítás veszi körbe, mindkét végén római lépcső vezet le. A mellette álló területet rózsaszínű márványoszlopok veszik körbe, köztük a kerek, pezsgő jakuzzi. A pereméig megtöltötték, a tajték és a hab kicsap belőle. A medence másik oldalán édes, fenyőillatú szauna található és egy gőzfürdő, melynek üvegajtáját pára borítja. Hirtelen doboló hang riaszt meg, felpillantok: az eső kopog az üvegcupolán.

Szemügyre veszem a női öltözőt, miközben Ross odakint vár. Mint minden más a Waterfrontban, ez sem csupán funkcionális. A padlót vastag, szilvaszínű szőnyeg borítja, a vécéket és a zuhanyzókat fekete palalemez. Minden felületen valami csábító dolog vonzza a szemet: puha fehér fürdőlepedők, a Waterfront logójával ellátott ajándék fürdőruhák, kézkrémek, samponok, hajkondicionálók, testápolók, még körömrészelő is. Három nő szárítkozik és öltözik. Az

egyik a hasát törli egy törülközővel, amitől elszédülök. A másik felpillant, miközben a blúzáat gombolja, és rám mosolyog. Erősnek és egészségesnek látszik. A lábán erős rózsaszínű a bőr a melegtől. Teljesen felöltözve gyengének, esetlennek éreztem magam, zavarba jövök.

A számozott faszekrények felé fordítom a figyelmemet. Némelyik résnyire nyitva áll és kulcs lóg ki belőle, a többiben nincs kulcs; zárva van. Addig járok körbe, amíg megtalálom Vivienne 113-asát, amit azért választott, mert Felix január tizenharmadikán született, és mert irigylésre méltó helyet foglal el, közel a zuhanyzókhoz és az „Úszómedencék” feliratú ajtóhoz is. Vivienne a Waterfront egyetlen tagja, akinek saját, fenntartott szekrénye van, amit más nem használhat. A recepción tartják a kulcsát. Nem kell nap mint nap ide-oda fuvaroznom a holmimat, mondja.

Ross a folyosón vár a törülközőtárolónál, amikor előbukkanok az öltözőből.

– Tetszik? – kérdezi.

– Felettébb.

Minden olyan, amilyennek Vivienne leírta.

– Van valami kérdése? Tudja, hogyan működnek a szekrények? Egy fontot kell a részbe dobni, hogy becsukódjanak, amit aztán természetesen visszkap.

Bólintok, és várom, hogy Ross közölje, nekem is saját szekrényem lesz, de nem teszi. Kissé csalódott vagyok.

Körbevezet a Chalfonton, a fitneszklub csinos éttermén, és a vidám, zajos, álamerikai Chompers kávézóban, amiről tudom, hogy Vivienne rühelli. Aztán a tagok számára fenntartott bárba megyünk, ahol Ross Tara gondjaira bíz. Úgy döntök, merész leszek és iszom egy koktélt abban a reményben, hogy kicsit megnyugszom. Felveszem az itallapot, de Tara szól, hogy már készített nekem egy

hizlaló keveréket tejszínből és kahuából. Mint kiderült, Vivienne előre megrendelte.

Nem engedik, hogy fizessek az italért, amin nem lepődöm meg.

– Szerencsés lány maga – mondja Tara. Feltehetőleg azért, mert Vivienne menyé vagyok. Kíváncsi lennék, tud-e Lauráról, aki korántsem volt ilyen szerencsés.

Gyorsan lenyelem a koktélt, és igyekszem nyugodtnak és gondtalannak látszani. Minden bizonnyal én vagyok a legkevésbé nyugodt ember az épületben. Szeretnék hazamenni a The Elmsbe, Florence-hez. Rájövök, hogy a lelkem mélyén már abban a pillanatban haza akartam menni, hogy kiléptem az ajtón. Most, hogy láttam, mi mindent tud nyújtani a Waterfront, nyugodtan hazamehetek. Elvégeztem, amiért elindultam.

Kint elállt az eső. Túllépelem a sebességkorlátozást a hazafelé vezető úton, az alkohol zubog az ereimben. Bátornak és lázadónak érzem magam. Aztán szédülni kezdek, és elfog az aggodalom, amikor elhajtok Cheryl, a dajka mellett, akinek tátva marad a szája a felháborodástól, hogy egy lepukkant Volvóval repsztek alig két héttel a lányom születése után. Megölhetek valakit. Még mindig szedem a gyógyszereket, amiket a kórházból való távozásomkor írtak fel. És most csaptam be egy erős koktélt... Mit művelek? Megmérgezem magam?

Tudom, hogy lassítanom kéne, de nem teszem. Nem tudok. A sürgető készítés, hogy lássam Florence-t, fizikai vágyként fog el. Gyorsítok a sárgánál, nem fékezek, ahogy különben tenném. Úgy érzem, mintha az egyik végtagomat vagy létfontosságú szervemet hagytam volna hátra.

Csaknem zihálok az izgalomtól, miközben behajtok a kocsibejárón. Leállítom az autót, és futok az ösvényen

a házig, nem törődöm az alhasamban feszülő fájdalommal. A bejárati ajtó nyitva áll.

– David? – kiáltom. Semmi válasz. Vajon kivitte Florence-t a babakocsiban? Nem, nem lehet. David mindig becsukja az ajtót.

Az előszobán át bemegyek a nappaliba.

– David? – kiáltok még egyszer, ezúttal hangosabban. Padlódeszkák nyikorognak a fejem fölött, majd elfojtott nyögést hallok: az ébredő David hangja. Fölsietek a hálószobánkba. Az ágyban ül és ásít éppen.

– Alszom, mikor a kicsi alszik, ahogy Miriam Stoppard megmondta – tréfálkozik. Olyan boldog Florence születése óta. Más ember lett. Évekig azt kívántam, bárcsak többet beszélne arról, amit érez. Most minden ilyesfajta beszélgetés feleslegesnek tűnik. Nyilvánvaló az öröme a hirtelen támadt új energiából, szemében és hangjában ott a lelkesedés.

Ő eteti a kicsit éjszaka. Olvasta egy könyvben, hogy a palackból táplálás egyik előnye, hogy lehetőséget ad az apáknak, hogy kapcsolatba kerüljenek a kicsikkel. Ez újdonság számára. Mire Felix megszületett, David és Laura már szétmentek. Florence David második lehetősége. Nem mondja, de tudom, hogy elhatározta, ezúttal mindent tökéletesen csinál. Még egy egész hónap szabadságot is kivett a munkahelyén. Be kell magának bizonyítania, hogy a rossz apaság nem örökletes.

– Milyen volt a Waterfront? – érdeklődik.

– Kellemes. Mindjárt elmondom. – Hátat fordítok neki, kimegyek a szobából, lábujjhegyen átvágok a Florence szobájához vezető széles lépcsőfordulón.

– Alice, óvatosan, ne ébreszd föl – suttogja David utánam.

– Csak egy pillantást vetek rá. Csöndben leszek, ígérem. Az ajtón keresztül is hallom, hogy lélegzik. Imádom ezt a hangot: átható, gyors, szuszogó – hangosabb, mint ahogy az ember egy kisbabától várná. Benyitok és megpillantom a fura bölcsőt, amihez még nem szoktam hozzá. Kerekeken áll, az oldala szövettel bélelt és láthatóan francia. David és Vivienne szúrta ki egy kirakatban Silsfordban, és megvették nekem ajándékba.

A függöny össze van húzva, először csak egy kisbaba alakú kupacot látni. Pár pillanat múlva tisztább a kép. Ó, istenem! Az idő elviselhetetlenül lelassul. A szívem a torkomba ugrik, megfordul velem a világ. Az epével kevert habos koktél íze tölti meg a számat. Csak bámulok, úgy érzem, mintha egy szakadékba zuhannék. Légüres térben lebegek, nincs egy szilárd pont, amibe megkapaszkodhatnék. Ez nem rémálom. Vagy inkább a valóság a rémálom.

Megígértem Davidnek, hogy csöndben leszek. Kitétom a számat és sikoltok.